

La pesca artesanal al Cap de Creus

Sílvia Gómez Mestres / Victòria Riera Aragó

v.riera.a@terra.es

La pesca al Parc Natural de Cap de Creus està directament relacionada amb les característiques dels fons marins així com amb les característiques meteorològiques i oceanogràfiques (vents i corrents marines) que l'afecten, característiques que deixen la seva empremta en l'orografia particular de què gaudeix el paisatge d'aquest parc. La personalitat del Cap de Creus marca contundentment els sistemes de pesca i les diferents especialitzacions que existeixen. L'orientació de les muntanyes, cales, badies i viles, encarades diferentment al mar i als vents que les pentinen, fa que cada modalitat de pesca artesanal que es practica a cadascun dels municipis del parc (Roses, Cadaqués i Port de la Selva) s'hagi d'adaptar a les condicions ambientals particulars de cada localitat. Això ha permès l'exercici de pràctiques molt diferents en matèria de pesca, de la mateixa manera que ha estimulat un desenvolupament diferenciat d'aquesta activitat a cadascuna de les viles pescadores del parc que, a més a més, en els darrers cinquanta anys s'ha vist influenciada per les noves possibilitats econòmiques del turisme. Prova d'aquest desenvolupament particular del sector pesquer n'és l'existència d'una *cultura de la pesca* que, encara que comparteix alguns trets comuns a tot el Cap de Creus, és pròpia a cada comunitat de pescadors d'aquest darrer tram marítim dels Pirineus, una singularitat que conforma la identitat d'aquests pobles.

Com veurem, la pesca es troba estretament vinculada al medi natural. Així, la relació entre l'home i la natura pel desenvolupament de la pesca artesanal és una evidència al Cap de Creus. Partint d'aquestes premisses, en el present article exposarem els principals resultats d'un estudi, bàsicament de caire etnogràfic, que es va realitzar tant de l'activitat de la pesca en si a les aigües del parc, com de l'aspecte social i cultural que l'embolcalla. La finalitat última d'aquest estudi era la de valorar la possibilitat d'establir una co-gestió de la pesca artesanal al Parc Natural de Cap de Creus, és a dir, realitzada conjuntament entre pescadors i gestors del parc. Però sobretot, tenint en compte la seva importància sociocultural, importància ja demostrada considerant que properament el paisatge natural i cultural de les Alberes (als Pirineus orientals), incloent-hi la seva vessant marítima pot ser declarada patrimoni UNESCO.

Metodologia

El sistema de pesca objecte d'estudi ha estat la pesca artesanal o d'arts menors, aquella que està permesa a les aigües del parc. Per això s'ha realitzat un total de trenta-set entrevistes semi-dirigides a pescadors dels municipis del parc que van a pescar a les aigües del parc. S'han recorregut tots els pobles pescadors de la zona (Roses, Cadaqués, Port de la Selva i també Llançà) i s'ha parlat personalment amb els seus pescadors artesanals. Així mateix, s'ha considerat important dedicar una xerrada amb cadascun dels "patrons majors" (presidents) de cada confraria de pescadors, sobre la vinculació d'aquesta institució amb la regulació i la gestió de la pesca. Les entrevistes semidirigides van consistir en extenses conversacions amb els pescadors, utilitzant un qüestionari semitancat que permet a l'entrevistador certa flexibilitat a l'hora de formular les preguntes per tal d'adaptar-se a l'entrevistat i a la situació del clima en què es realitza l'entrevista. Les qüestions que es plantejaven als pescadors feien referència al seu coneixement i parer sobre la seva activitat a Cap de Creus; així mateix, se'ls va donar l'oportunitat de manifestar les seves opinions i sentiments sobre la constitució del Cap de Creus en parc natural. També s'han entrevistat pescadors ancians utilitzant entrevistes en profunditat, mitjançant les quals ens han transmès el seu saber i experiència. El resultat final ens ha estat de molta utilitat per aclarir conceptes o aspectes puntuals del món de la pesca. La perspectiva històrica que ens han proporcionat aquests pescadors ens ha servit per a contextualitzar i comprendre millor la pesca avui.

L'entrevista, pròpia de les metodologies qualitatives, s'ha complementat amb estadístiques. Per elaborar aquestes estadístiques es van passar enquestes tancades. L'estudi s'ha efectuat municipi per municipi degut a la particularitat que presenta la pesca en cada sector del parc. S'ha volgut reflectir el gruix de la població pescadora existent que feineja a les aigües del parc, i amb quina freqüència i intensitat ho fa. Per això s'ha estudiat quins són els ormeigs de pesca que s'utilitzen en cada ocasió, quines són les espècies que es pesquen, quan i a quins indrets es va a pescar. A més, s'ha relacionat els aspectes més instrumentals del món de la pesca (ormeigs de pesca), la dinàmica estacional de la pesca i el comportament del pescador, amb els factors ambientals que hi incideixen. D'altra banda, s'ha realitzat una anàlisi de la realitat socioeconòmica del pescador així com dels canvis socials i culturals més importants dels últims anys en el món de la pesca. També s'ha recollit tota la informació existent sobre els sistemes de regulació que durant temps immemorial han gestionat la pesca d'aquesta zona, des de les confraries de pescadors fins a aquells que encara existeixen a l'actualitat.

Roses, el sector sud del Cap de Creus

Podem distingir dues façanes del paisatge de Roses, vila que encapçala la Badia de Roses i que es troba situada a l'extrem sud del Parc Natural de Cap de Creus:

1. Una plataforma sorrenca que forma la Badia de Roses, el que s'anomena popularment entre els pescadors rosincs com "la Platja" o "el Fang"
2. El sector Sud del Parc Natural del Cap de Creus, o altrament dit "la Costa" o "les Roques"

Una altra terminologia que s'utilitza per a referir-se a "la platja" i a "la costa", és el "net" i el "brut". El "net" correspon a aquelles zones on no hi ha fons de roca sinó tot el contrari, allà on hi ha més aviat fons de fang. Són zones de "net" la Badia de Roses, o altres badies dins les mateixes aigües del parc com per exemple la Badia de Jóncols i la Badia de la Pelosa. En canvi, del "brut" se'n diu aquelles zones de fons rocallós.

Desenvolupament de la pesca a Roses: raons mediambientals i socioculturals

Les condicions geogràfiques de Roses han facilitat una pesca artesanal de tipus combinat o opcional, és a dir, el pescador pot escollir i/o alternar la pesca dins de les aigües del parc ("la costa") o dins de les aigües de la Badia de Roses ("la platja"). Com veurem, això no només ha afavorit el potenciament d'un ventall de recursos i especialitzacions de la que no tots els municipis se'n poden beneficiar, sinó que ha obert noves possibilitats de futur i ha incidit decisivament en l'adaptació de l'antiga estructura familiar a les noves exigències del *modus vivendi* actual.

De les trenta-sis barques artesanals inscrites a la Confraria de Pescadors de Roses, només nou feinegen a les aigües del parc. No totes feinegen amb la mateixa intensitat, freqüència i esforç. És a dir, la seva presència al parc és molt variable. De fet, l'hàbit d'alternar entre "la costa" i "la platja" no és pas recent a Roses sinó que és un dels trets característics de la pesca en aquesta zona. Dos són els aspectes més importants a destacar de la pesca en aquest indret: la polivalència dels arts emprats i la pesca a llocs diferents, ja sigui a "la platja" (de la Badia de Roses fins al terme de Sant Pere Pescador) o a "la costa" de roca (del Cap de Creus fins a la punta de la Figuera, al terme municipal de Cadaqués). Avui dia la pesca en els dos llocs s'ha mantingut, però no la polivalència. Si bé abans no hi havia limitacions pel tipus de pesca (els rols o llicències), ara sí. A més, els pescadors actuals estan

més especialitzats en un o diversos tipus d'art, i la llei els obliga a tenir un rol per cada tipus de pesca.

Abans, normalment es pescava a "la platja" i a "la costa" de manera simultània o bé s'alternava en els mesos. Els que pescaven a "la costa" també podien pescar a "la platja" encara que hi dediquessin menys esforç, el que de vegades es traduïa per un mes o mes i mig. Les característiques de la barca també limitaven molt el treball combinat. Pels que pescaven a "la platja", les limitacions de pescar a "la costa" les imposava el propi coneixement del medi i l'aprenentatge. Aquell qui no coneixia "la costa" o no estava ensenyat (pels pares o avis) hi anava rarament. Tot i així, la majoria alternaven "la platja" amb "la costa".

Actualment, però, l'aparició de nous ormeigs i noves pesqueres ha modificat notablement el paisatge pesquer a Roses. Les modalitats de pesca de "la platja" o "la costa" s'han distingit força, i cada vegada és més rara la pesca a "la costa", podent establir una clara diferenciació entre aquells que hi van i aquells que no, o aquells que només hi van de tant en tant.

Per tant, del que s'ha observat podem distingir quatre tipus de pescadors artesanals a Roses:

- a) Aquells que tot l'any van a "la costa" o gairebé tot l'any, és a dir més de deu mesos, el que representa un 6% del total d'embarcacions inscrites a la confraria
- b) Aquells que combinen la pesca a "la costa" amb la pesca a "la platja" (sis mesos a cada zona), el que representa un 3% del total d'embarcacions rosinques
- c) Aquells que només van a "la costa" de forma esporàdica i com a recurs alternatiu a "la platja" (de tres a quatre mesos aproximadament), el que representen un 17% del total d'embarcacions rosinques
- d) Els que només van a "la platja" i mai van a "la costa", que representa la gran majoria de pescadors artesanals de Roses, el 74% de les embarcacions

Cal advertir però que la presència de pescadors al parc fluctua d'un any a altre perquè les condicions que hi determinen la seva presència també varien interanualment. Per tant, els percentatges anteriors són aproximats. Tot i que, malgrat que la distribució de l'esforç pesquer és molt complexa, es poden establir uns criteris sobre la base de la classificació que hem establert del tipus de pescadors i d'aquests percentatges, que són els que explicarien aquestes variacions en el comportament i decisions del pescador. Per resumir, podem dir que la major freqüència d'embarcacions de Roses al parc es concentra, sobretot, entre els mesos de juny/juliol i els mesos de setembre, octubre i novembre, és a dir, durant les temporades

d'estiu i tardor, mentre que disminueix sensiblement al llarg de l'hivern fins a la primavera, quan tornen a haver-hi més barques feinejant a "la costa".

Tots els pescadors artesanals de Roses que treballen en aigües del parc viuen de la pesca exclusivament, amb l'excepció d'un pescador que durant l'estiu es dedica a altres activitats complementàries relacionades amb el turisme. Aquesta és una característica que distingeix Roses de les altres comunitats de pescadors del parc. Mentre que al Port de la Selva i a Cadaqués la majoria dels pescadors aprofiten la temporada d'estiu per a dedicar-se a altres feines, a Roses això és quasi una excepció. És a dir, Roses és l'únic lloc on els pescadors artesanals viuen el 100% de la pesca.

Els criteris que guien l'elecció de la zona de pesca ("platja" o "costa") per part dels pescadors de Roses són ben variats. Normalment els que treballen a "la costa" ho fan perquè és la zona on sempre hi havien treballat els seus avis i/o els pares. Per pescar a "la costa" es requereix d'un coneixement, tant del medi com de la meteorologia, molt específic que no tothom té. És a dir, que un dels criteris a destacar a Roses de la pesca a "la costa" és la *tradició familiar*. Altres criteris menys decisius són la *qualitat del peix*, la *quantitat del peix*, les *temporades de pesca*, la *meteorologia* i la *varietat d'espècies que es capturen*.

a) La tradició familiar

A diferència dels qui pesquen a "la costa", els pescadors que només pesquen a "la platja" són aquells els avis i/o pares dels quals no han anat mai a pescar a "la costa" i que, per tant, no han adquirit mai els coneixements necessaris ni tenen la tradició familiar per anar-hi. El perquè pot ser tan simple com la no gosadia, les inclemències climàtiques i els temporals: "*tombant Falconera només hi van pobres i boigs. A partir de Falconera allò és un mal país*" (pescador, e.6).

Les característiques del medi fan que la pesca a "la costa" sigui força costosa i, fins i tot, arriscada. El seu paisatge rocós facilita les trencadisses en les xarxes: "*el Cap de Creus era un lloc de rom i rac, és a dir, un lloc on la xarxa aguanta i es trenca*" (pescador, e.6). El temps que no es pesca s'ha de dedicar a la reparació d'ormeigs. L'ajut de la família en aquest cas és força imprescindible. Abans, normalment eren les dones les qui remendaven¹ i/o ajudaven a remendar i venien el peix, mentre que els homes eren els que sortien a mar.

Així doncs, la "*tradició familiar*" i el coneixement del medi són decisius perquè el pescador vagi a pescar a "la costa". Si aquest coneixement no es té ja no s'hi va, sobretot tenint en compte les possibilitats que ofereix la Badia de Roses, que ha permès obrir noves vies de pesca com la de la tellerina (*Donax trunculus*) i la del cargol punxenc (*Bolinus brandaris*), tot

¹ Es diu de remendar l'acte de reparar xarxes, i de les remendadores d'aquelles dones encarregades de fer-ho.

substituint les xarxes per altres ormeigs menys costosos i fàcils de practicar. Són pesques que, segons afirmen els que les practiquen, no exigeixen ni un coneixement específic del medi, ni comporten tant de risc, de cost ni d'esforç. Els horaris de pesca són més reduïts i, per tant, no tan pesats ni vinculants. A més, com que són ormeigs més senzills que no requereixen ser remendats, el pescador s'estalvia invertir el temps que abans havia d'invertir en la reparació de les xarxes. També cal tenir en compte que la vella estructura familiar que treballava en la pesca ja no existeix en la majoria de les famílies de pescadors artesanals actuals. Ni la dona ajuda a remendar, entre altres coses perquè aquest coneixement cada vegada és més escadusser, ni els fills i filles

continuen amb l'ofici. Actualment, però, no es necessita saber ni armar ni remendar, ja que hi ha empreses que ho fan amb màquines, tot i que a preus força costosos, la qual cosa significa que s'hi ha d'invertir més. Pel contrari, l'ajut de la família permet estalviar aquests costos. Tot queda dins del cercle familiar creant així vertaderes "*petites empreses familiars*" que poden fer més rentable la pesca artesanal.

Només existeix una d'aquestes famílies a Roses que funcioni com una veritable "*empresa familiar*". En el cas dels altres pescadors, és el pescador mateix el que s'arregla els ormeigs (o bé rep un ajut puntual de la família). Els pares, la mare, normalment, són qui més els ajuda a reparar ormeigs.

[...] a més aquests tipus de pesca giren molt, hi ha molt de gasto i si vas al Cap de Creus és més difícil la pesca i més arriscada. Han de treballar molt més perquè els quedi el que ells abonen només amb la tellerina. Amb la tellerina no cal reparar xarxa ni fer res més, així no cal que hi treballi tota la família. [...] Treballes menys que a la xarxa. A més a més, la tellerina va molt ben pagada, sobretot a l'estiu [pescador e.6].

Anar a la pesca del cargol surt més a compte que anar a la costa i que pescar amb xarxa. Amb aquest ormeig al no utilitzar-se la xarxa, aquest no és romp i t'estalvies el cost de reparar-la i muntar-la que és força elevat. Si no pesques al brut tens per tres temporades, en canvi a la costa trenquen i només tens per dos temporades. D'altra banda el peix no té preu i surt molt més rentable el cargol, pel que paguen més [pescador e.20].

La majoria han canviat les xarxes per la tellerina [pescador e.27]

Tot i així, cal tenir en compte que tampoc es pesca amb les mateixes condicions d'abans: ara el nombre de peces que es calen són molt superiors al que es calava abans, el material actual dels ormeigs permet que els peixos s'hi enganxin més, la xarxa no és trenca tant i els motors també estan més ben preparats.

En resum, sembla que el coneixement és el factor determinant que fa decidir que es vagi o no a pescar a "la costa". Malgrat tot, altres factors han incidit en la disminució de pescadors a Cap de Creus. Els riscos que comporta la pesca a "la costa", ja sigui pels temporals com per la distància, l'ha anat reduint a una pesca que es practica majoritàriament per una certa franja d'edat que no supera els quaranta anys. Sempre hi ha alguna excepció, és clar. El que vol dir que aquells pescadors que d'un temps a ençà hi havien anat, ja no hi van o no hi van tant perquè ja no tenen l'edat ni les ganes, o bé hi han d'anar sols. A aquests mateixos motius cal afegir el de la presència de bussejadors. La cada cop més pressió de bussejadors a "la costa", sobretot durant l'estiu, dificulta la tasca d'aquests pescadors en aquella zona. Podem resumir, doncs, en els següents punts, les raons que els han fet decidir de no anar tant a "la costa": 1. **L'avançada edat**, condició agreujada pel fet d'haver d'anar a pescar sense cap ajut de ningú que els acompanyi. Com més avançada és l'edat més van a prop de la Badia de Roses; 2. **Els riscos de les inclemències del temps** a "la costa"; 3. La **manca d'una estructura familiar que recolzi la feina** del pescador; i 4. **La rendibilitat d'un altre tipus de pesquera** a "la platja" que permet substituir la xarxa i estalviar costos tant en temps com en esforç per reparar i preparar ormeigs.

b) La qualitat i varietat del peix

Entre els pescadors que van a "la costa" hi ha altres raons que explicarien l'elecció d'aquesta zona per anar-hi a pescar. Una d'aquestes raons és la *qualitat del peix*, que seria el tret diferencial respecte el peix de "la platja". El pescador creu que el peix que es pesca a "la costa" és peix de més qualitat que el de "la platja", més apreciat, i és això el que fa pujar el seu valor. La major *varietat* d'espècies a "la costa" també és un altre dels motius que fa decidir el pescador a anar-hi a pescar.

c) La quantitat del peix

La *quantitat*, perquè n'hi ha més, també és una altra raó que utilitzen certs pescadors artesanals com a argument per anar a pescar a "la costa". Alguns pescadors, tant si van a "la costa" com si no, coincideixen a explicar l'abundància de peix a "la costa" per la poca pressió pesquera que s'hi exerceix. Són pocs els que hi van a pescar, i per tant, hi ha poc esforç en comparació a la Badia. I aquest mateix fet és el que fa pujar el valor del peix de "la costa".

d) Temporades de pesca

Altres raons que poden explicar la presència de pescadors rosincs a "la costa" són les *temporades de pesca*. Hi ha determinades temporades on determinats peixos només es troben a "la costa", i a determinades zones d'aquesta, un fet que sovint ve determinat per la biologia de l'espècie. Aquestes temporades fan que la presència de pescadors artesanals al parc sigui fluctuant, en funció de la temporada i el peix que es busqui. També hi incideix la

meteorologia. Durant l'hivern sovint hi ha forts temporals de tramuntana i el pescador moltes vegades s'arrecera cap a la Badia, i no pesca tant a "la costa". Tot això fa que en determinades èpoques de l'any hi hagi més o menys pescadors a "la costa".

[...] cala des de Falconera fins el rec d'Aiguadolç [Cadaqués]. Després de Falconera sempre hi ha submarinistes, a més a més hi ha més peix cap a la banda de Jóncols i Norfeu que no pas a Falconera. A la banda de Jóncols es pesca més molla, congre, i peix d'escata [Espàrids] que cap a la banda de Norfeu. Hi ha més peix cap a la zona de Norfeu i Torremó que cap a Falconera. [...] a Jóncols només acostuma a anar-hi durant la temporada d'estiu. Durant l'hivern es desplaça més cap a Roses, cap a la Pelosa i al Far. La raó d'aquest canvi es deu al temps [pescador e.3].

A l'hivern per anar a Norfeu o a Cadaqués cal que faci bon temps, ja que normalment fa llevant [pescador e.4].

[...] de Jóncols a Roses hi va en temporada de tramuntana [pescador e.16].

De fet, sembla que aquelles famílies els avis o els pares de les quals ja pescaven a "la costa" tot l'any i fins i tot hi feien vida², es reservaven sempre un mes i mig aproximadament per anar a pescar el llagostí a "la platja" de Roses. Era la única temporada de l'any que canviaven les barraques per la vila de Roses. I potser més endavant, també s'hi anava per a pescar-hi sèpies (a partir dels mesos de gener i febrer).

Cadaqués: sector est del Cap de Creus

Cadaqués, al sector est del Parc Natural es caracteritza pel seu caràcter agrest marcat per la tramuntana: "A Cadaqués hi ha 10 mesos de tramuntana i dos de mal temps" (pescador e.1). La seva condició geogràfica, sense cap més sortida a mar que a través dels retalls de les roques que conformen el paisatge d'aquesta part de la Costa Brava, obliga el pescador a conèixer amb un medi al qual s'ha hagut d'adaptar irremeiablement. A diferència de la vila veïna de Roses, a Cadaqués la pesca artesanal ha continuat amb els mateixos arts de pesca de sempre. Les milleres en les embarcacions i els motors, lògicament, han afavorit al llarg de la història les condicions de la pesca en aquest sector del Cap de Creus. Malgrat tot, la seva menor presència, sempre

limitada pels temporals de tramuntana, així com pel poc espai geogràfic que Cadaqués

² Conegudes són les barraques de la Cala Pelosa i Cala Jóncols on els pescadors hi passaven llargues temporades vivint amb les famílies.

atorga al seu municipi més enllà del parc, es pot percebre pel nombre d'embarcacions. Unes deu en total són les inscrites a la Confraria, i totes són barques de pesca artesanal. Ara bé, no totes feinegen amb la mateixa intensitat. Així mateix, podem distingir diferents tipus de pescadors artesanals que feinegen amb diferent intensitat al parc en funció a les activitats a què es dediquen a part de la pesca. Per tant, tant el desenvolupament d'aquest sector com la situació socioeconòmica del pescador a Cadaqués es troba marcada per:

1. D'una banda, les pròpies condicions meteorològiques d'aquest sector del parc. Condicions dures ja de per sí i que s'agreugen, sobretot, cap al nord de Cadaqués. La meteorologia d'aquest sector fa que durant l'hivern el pescador no pugui pescar cada dia, no podent sortir durant mesos sencers: "*gener i febrer la xarxa al galliner*" (pescador e. 21).
2. D'altra banda, la gran afluència de turisme d'estiu ha obert noves expectatives. Els restaurants, per exemple, són un exponent clar d'aquest fenomen. La seva proliferació i la demanda de peix fresc de la zona ha afavorit el pescador. També el turisme ha possibilitat al pescador deixar les xarxes durant una temporada per a dedicar-se a altres activitats d'estiu. Tanmateix, cal apuntar que hi ha certs pescadors que només pesquen "de més a més", mentre tenen com a activitat principal altres treballs. Molts d'aquests pescadors pesquen només perquè els agrada, o per mantenir l'ofici dels pares.

Dos són els tipus de pescadors que s'ha pogut observar:

- a) Els que tenen la pesca com a activitat principal
- b) Els que només pesquen per temporada i els que pesquen com quelcom "de més a més"

El Port de la Selva, sector nord del Cap de Creus

Al Port de la Selva, al sector nord del Cap de Creus, que té un paisatge semblant al sector que afecta a Cadaqués, es practica una pesca molt adaptada a un medi encara més agrest que el dels sectors est i sud, tal i com ens comentava un pescador: "*aquí el temps i el coneixement del temps és molt important per saber anar a pescar*" (pescador e.11). La costa oberta a la tramuntana impedeix que el pescador pugui sortir a pescar tot l'any i gairebé tots els pescadors complementen la pesca amb altres activitats més segures. Al Port de la Selva, el turisme, limitat als dos mesos d'estiu (juliol i agost), és aprofitat per la majoria de pescadors. De fet, ells ja ho diuen: si bé abans la feina de mar es complementava amb la feina de terra (treballar les vinyes i els olivars), ara és el turisme el que ha incentivat la inversió amb activitats complementàries al treball de la pesca. Així que podem afirmar que al

Port de la Selva mai ningú ha viscut al 100% de la pesca. A més, cal tenir en compte que les característiques meteorològiques i oceanogràfiques que afecten aquest sector del Parc Natural no permeten pescar més de cent o cent trenta dies l'any.

Tanmateix, com que actualment la feina al camp ja no és complementària de la pesca, i no tothom aprofita l'arribada del turisme, podem comptabilitzar uns quants pescadors que sí que viuen només de la pesca. De set pescadors artesanals inscrits a la confraria del Port de la Selva, només tres treballen tot l'any, tot i que un disminueix la seva activitat a l'estiu. L'afluència de turistes i bussejadors a la costa dificulten la tasca diària del pescador. Dels quatre restants, tres complementen la feina de pescador amb altres feines d'estiu, i un exerceix una professió liberal que li permet anar a pescar de tant en quan, sempre que fa bon temps, és a dir durant la primavera i l'estiu. Un dels tres pescadors que a l'estiu es dediquen a altres feines potser algun dia surt a pescar, però són poques vegades.

Així doncs, durant la temporada de turisme, que al Port de la Selva correspon a tres mesos d'estiu (juliol a setembre), la presència de pescadors al parc és molt poc important, pràcticament es redueix a la meitat. Per tant, distingirem dos tipus de pescadors en aquest sector:

- a) Aquells que van tot l'any a pescar i viuen 100% de la pesca
- b) Aquells que només hi van durant la temporada d'hivern i no viuen exclusivament de la pesca (les activitats d'estiu corresponen a l'aportació essencial del guany econòmic anual)

Malgrat tot, l'aparició de noves pesqueres, com la del pop roquer, que fins als anys 1980 no es va valorar com a espècie amb sortida comercial, ha obert noves possibilitats a aquest sector. Coneguda com la nova vessant "industrial" de la pesca artesanal, la pesca del pop roquer ha afavorit l'aparició del pescador especialitzat en aquesta pesca. El pop roquer es pesca en grans quantitats i es paga molt bé. Aquesta possibilitat ha vingut a substituir altres pesqueres artesanals, alhora que ha permès encarar les dificultats particulars que, a diferència de Roses, presenta la pesca artesanal tant a Cadaqués com al Port de la Selva.

Article publicat el gener de 2007.